

Det lyder næsten, det, jeg hører heroppefra, som om, at hvis nu man opdager, at supermarkederne begynder af sælge boller, og man siger, at det er dårligt for bagerne, så skal man herinde i Folketinget vedtage en særlov, så skal man have nogle særlige regler for, at bagerne skal have det privilegium, at de i hvert fald om fredagen eller om lørdagen har eneret på at sælge boller.

Når man læser DLR's egen oversigt i deres årsberetning om, dels hvem ejerne, og dels hvem der har tilsynet, så opdager man også en fuldstændig inkonsekvent sammenblanding.

Hvis Folketinget mener noget med den politik, vi har ført i mange år, bør den finansielle sektor betragtes som én sektor, en sektor, der beskæftiger sig med at finansiere. Så bør den ikke have tilsyn i Landbrugsministeriet, lovgivningen burde ikke ligge hos landbrugsministeren, så bør det være sådan, at det ses under én hat. For hvis ikke det ses under én hat, kan man ikke sikre den fornødne parallelitet. Så enkelt er det.

Jeg håber, at man under udvalgsarbejdet, hvis ikke man kan få det her gennemført i ét hug i denne samling, så i det mindste kan samles om, at man frigiver de mindre ejendomme. Hvis man har en ejendom, eksempelvis op til 10 ha, en ejendom, som koster 600.000 kr., som egentlig ikke engang er særlig let at sælge, så skal man altså bagefter ud at kæmpe med DLR, og man skal have et lån, det vil sige, det skal man ikke, man kunne få tilbudt et lån, men det må man ikke tage. Man skal ud at hente to lån, og det gør det dyrere, og jeg troede egentlig ikke, at det var det, der var meningen, da man fik enhedsprioriteringen helt tilbage i 1972 efter realkreditreformen.

Man opretholdt to monopoler. Det ene er man sluppet af med. Det gik fuldstændig smertefrit. Der er ingen, der kan påvise én eneste skadevirkning, hverken for erhvervet eller for den indlåsningseffekt, man talte om. Men alligevel kan man stå heroppe og fortælle om, hvilke skrækkeligheder der sker, hvis man fjerner det sidste monopol.

Vi har erfaringerne, for vi ophævede det ene, og nøjagtig det samme vil der ske med det her, og jeg håber i hvert fald, at vi under udvalgsarbejdet får de andre partiers ordførere til at forstå, at dette ikke er et landbrugspolitisk anliggende, det er et finansielt anliggende, og som sådan skal det betragtes. Det skal være i den finansielle sektor, og det skal ikke styres

hverken af Jordbrugsdirektoratet, af Landbrugsministeriet eller af andre.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Jeg er enig med fru Kirsten Jacobsen i, at det her ikke handler om, hvorvidt det er godt for DLR eller ej. Det her handler om, hvorvidt det er godt for landbruget.

Jeg er sådan set også enig med fru Kirsten Jacobsen i, at regeringen og Socialdemokratiet her sender forslaget ud til hjørnespark, og at man ikke rigtig tager stilling til, hvad det er, det indeholder.

Derimod er jeg uenig i vurderingen med hensyn til, om det er til gavn for de store eller de små, og jeg kan ikke lade være med at tænke på og nævne, at det rent faktisk er Dansk Familielandbrug, der går ind for, at man opretholder eneretten, vi kan godt kalde det monopol. Det er faktisk dem, der normalt varetager de små landbrugs interesser, de små producenters interesser, hvor det modsat er landboforeningerne – og jeg vil endda godt sige de ledende kammerater i landboforeningen – der specielt går ind for, at vi ophæver monopol, for det er mit klare indtryk, at de almindelige bønder ude omkring rent faktisk ikke er på den linje. Jeg tror, forretningsudvalget i De Danske Landboforeninger er gået lidt skævt af deres medlemmer, og det kunne da sådan set være helt godt at få det afklaret.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Fru Kirsten Jacobsen talte meget smukt om den frie konkurrence, om nødvendigheden af at få ensartede markedsforhold på det finansielle område og om monopolerne, som ingen af os jo kan lide. Jeg synes, der var megen konsekvens i det, fru Kirsten Jacobsen sagde. Jeg var næsten ved at blive overbevist undervejs.

Derfor kan jeg ikke lade være med at stille et spørgsmål, for fru Kirsten Jacobsen sluttede af med at sige: Dette skal ikke være et landbrugsanliggende, dette skal være et finansielt anliggende. Jeg vil gerne spørge fru Kirsten Jacobsen, om det så betyder, at vi skal have ensartede vilkår for erhvervsbelåningen, at vi skal have samme belåningsgrænse for landbruget som for andre erhverv, det vil sige de 60 pct.